

РЕШЕНИЕ

№ 8896

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20221110166743 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 411 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от ЗАД А. АД срещу ЗК Б.И. АД за признаване за установено в отношенията между страните, че за ищеца съществува правото на парично вземане за сумата 2639,50 лева за главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета №*****, образувана при ЗАД А. АД за настъпило ПТП на 22.04.2017 г. на път П-86,2+293 км от гр. Пловдив за гр. Пазарджик, причинено виновно от водач на л.а. „М. С-200“, с рег. №*****, чиято деликтна отговорност се обезпечава от ЗД Б.И. АД по договор за застраховка гражданска отговорност, от което настъпват вреди по л.а. „А. Q7“, рег. №*****, застрахован по имуществена застраховка от ЗАД А. АД; ведно със законна лихва от 19.07.2022 г. до изплащане на вземането, и сумата 804,31 лева - мораторна лихва за периода от 19.07.2019 г. до 19.07.2022 г., удостоверено в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №38880/2022 г. по описа на СРС.

Ищецът твърди, че на посоченото време и място водачът на л.а. „М. С-200“, с рег. №*****, застрахован при ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към посочената дата, реализирал виновно ПТП с л.а. „С.И.“, с рег. №*****, а последно в резултат на удара навлязло в лентата за насрещно движение и челно се ударил в л.а. „А. Q7“, рег. №*****, застрахован при ищеца. Поддържа, че по силата на договор за застраховка „Каско“ ищецът е встъпил в правата на собственика на увредения автомобил срещу ответника, с оглед заплатено застрахователно обезщетение от 14722,80 лв. Посочва се, че ответникът е поканен да изпълни регресното вземане и извършено плащане за сумата 12098,30 лв. Претендира се обезщетение по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Пояснява се, че с присъда по НОХД №561/2018 г. по описа на ОС-Пловдив, потвърдена с решение по НОХД №384/2018 г. на АС-Пловдив, е признат за виновен водача на л.а. „М. С-200“ за настъпване на произшествието.

Ответникът оспорва иска като недоказан, по основание и размер - механизъм на

ПТП; твърди се случайно събитие по чл. 15 от НК и при липса на акт по чл. 300 от ГПК поведението на водача-деликвент, причинна връзка и вреди подлежат на пълно и главно доказване. Оспорва иска по размер като завишен спрямо действителната стойност на щетите и с оглед приспадане на запазените части. Не спори, че между делинквента и ответника е съществувало действително правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ към момента на ПТП; че е налице тотална щета за увредения автомобил.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 от ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК, прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между сочения за делинквент и ответника е съществувало действително правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ към момента на ПТП; л.а. „А. Q7“, рег. №*****, е застрахован по имуществена застраховка от ЗАД А. АД по договор за застраховка „Каско“, по който е платено застрахователно обезщетение 14722,80 лв.; ответникът е заплатил сумата 12098,30 лв.

От Присъда №41/23.04.2018 г. по НОХД №561/2018 г. по описа на ОС – Пловдив, влязла в законна сила на 08.11.2018 г., се установява, че водачът, застрахован при ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“- Валентин Красимиров Денев е признат за виновен, че на 22.04.2017 г. на път 11-86, 3+501 км., в обл. Пловдив, при управляване на моторно превозно средство – лек автомобил „М. Е 200 ЦДИ“, с рег. № РВ 3573 КА, е нарушил правилата за движение по чл.20 ал.1 от ЗДвП: „като водач не е контролирал непрекъснато пътното превозно средство, което е управлявал“; чл.20 ал.2 от ЗДвП: „като водач на пътното превозно средство е бил длъжен при избиране скоростта на движение да се съобразява с атмосферните условия, о релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. Водачът е длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност на Движението“; чл.23 ал. 1 от ЗДвП: „като водач на пътното превозно средство е бил длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удяне в него, когато то Намали скоростта или спре рязко“, и по непредпазливост е причинил смъртта на третото лице Георги Димитров Вулджев, (водач на л. а „С.И.“), престъпление по чл. 343, ал.1, б. „в“, вр. чл. 342, ал.1, вр.чл. 58а, ал.1 от НК.

От съдебна техническа експертиза, неоспорена от страните и преценена по реда на чл. 202 от ГПК, се изяснява непротиворечиво начинът на настъпване на пътното-транспортното произшествие, а именно: на 22.04.2017 г. на път 11-86, 3+501 км., в обл. Пловдив (Републикански път II -8)с посока от гр. Пловдив към гр. Пазарджик, поради движение с несъобразена скорост, водачът на л. а. М. 200 Е200 реализира ПТП с движещия пред него л.а. „С.И.“, с рег. №*****, а вследствие на удара лек автомобил „С.И.“ се измества напред и в ляво, и удря движещия се в насрещното пътното платно л.а. „А. Q7“, с рег. №*****. Установява се, че стойността необходима за възстановяване на щетите по този автомобил, които са в пряка причинна връзка с така настъпилото произшествие, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП, е сумата 27979,14 лв. Установява се, че е налице тотална щета, тъй като действителната стойност на л.а. е 19778 лв., а след приспадане на запазените части стойността на обезщетението е сумата 14833,00 лв.

По делото са приети писмени доказателства – преписката по процесната щета, в т.ч. Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №2017-1024-1271/22.04.2017 г., съставен от мл.инсп. Ив.Петков при ОД МВР-Пловдив, ведно с план-схема. Протоколът за произшествието, издаден от служител на МВР е официален свидетелстващ документ, който съдът цени по реда на чл. 179 от ГПК и се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него и непосредствено възприети от длъжностното лице факти при огледа. От документа се установява, че длъжностното лице е посетило мястото на настъпването на произшествието и отразило относимите обстоятелства за определяне на

механизма на произшествието, като местоположението на МПС, участници в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци, маркировка на мястото на произшествието, възпроизведени в схема на пътя. Вярно е, че произшествието не е станало в присъствие на длъжностното лице, но протоколът за ПТП, анализиран и преценен заедно и поотделно със събраните други писмени доказателства, ценени по вътрешно убеждение от съда, както и САТЕ, еднозначно доказва твърденията на ищеца на настъпване на ПТП по авторство, време, място и начин. Съдът отчита, че ответното дружество като е заплатило част от регресното вземане, извънсъдебно е признало осъществяването на всички юридически факти, обуславящи възникването на спорното право, съобразно изложените твърдения в искова молба. С това признание на ответника, преценено по реда на чл. 175 от ГПК, намира, че не се проведе пълно и главно доказване на възражението му за случайно деяние по см. на чл. 15 от НК, която хипотеза е приложима само при правомерно движение на водача на л.а. „М.“, при което не е могъл и не е бил длъжен да предвиди настъпването на вредоносният резултат.

Предвид заключението на САТЕ, което дава основание на съда да приеме, че ответникът, в качеството на застраховател на причинилия ПТП водач, дължи действителната стойност на вредата, която възлиза на сумата 14833 лв., но не повече от платеното от застрахователя-ищец – 14722,80 лв., както и че ответникът е изплатил сумата от 12098,30 лв., то предявеният иск за главница за неплатената разлика за застрахователно обезщетение и ликвидационни разноси за сумата 2639,50 лв. се явява изцяло основателен. Търсеното парично задължение е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва при условията на чл. 422, ал.1 от ГПК – от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 19.07.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

С Покана изх. №Л-7373/17.10.2018 г., получена от ответника на 18.10.2018 г., ищецът е отправил претенцията си за заплащане на регресното вземане за процесното ПТП. В случая ответникът не е навел твърдения, нито е ангажирал доказателства за плащане на задължението си изцяло-по арг. от чл. 77 от ЗЗД, поради което съдът намира, че с получаване на поканата е изпаднал в забава за плащане на вземането на ищеца. С оглед изхода на спора по главния иск, паричното вземане за лихва е дължимо за периода от 19.07.2019 г. до 18.07.2022 г. За периода 19.07.2022-19.07.2022 г. искът по чл. 86, ал.1 от ЗЗД е неоснователен, тъй като за него е поискана и се присъжда законна мораторна лихва. Противното би довело до неоснователно обогатяване, като за един същ период да се пресъди два пъти паричното вземане. В този смисъл мораторната лихва е следвало да се заяви до деня, вкл., предхождащ датата на подаване на искова молба. Лихвата за забава за периода от 19.07.2019 г. до 18.07.2022 г. е в размер на сумата 803,65 лв., който размер съдът определя служебно с използван лихвен калкулатор и на осн. чл. 162 от ГПК, и следва да се присъди, а за разликата до пълния предявен размер от 804,31 лв. – отхвърли.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът трябва да заплати на ищеца сторените съдебни разноси, съобразно уважената част от иска, като с оглед разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноси в рамките на заповедното производство, за което компетентен да се произнесе е исковия съд. Ищецът има право на сумата общо 551,57 лв. за платени държавни такси, възнаграждение на вещо лице и на юрисконсулт, последното определено от Съда в минималния размер по чл. 25-26 от НЗПП. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът има право на съдебни разноси за отхвърлената част от иска за сумата 0,07 лв. за платено възнаграждение на вещо лице и юрисконсулт, като по компенсация в полза на ищеца се пресъди сумата 551,50 лв.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „З.к. „Б.И.““ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, че за „З.а.д. „А.““ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 411 от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, съществува правото на парично вземане за сумата 2639,50 лева за главница, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета №*****, образувана при ЗАД А. АД за настъпило ПТП на 22.04.2017 г. на път П-86,2+293 км от гр. Пловдив за гр. Пазарджик, причинено виновно от водач на л.а. „М. С-200“, с рег. №*****, чиято деликтна отговорност се обезпечава от ЗД Б.И. АД по договор за застраховка гражданска отговорност, от което настъпват вреди по л.а. „А. Q7“, рег. №*****, застрахован по имуществена застраховка от ЗАД А. АД; ведно със законна лихва върху главницата, считано от 19.07.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и сумата 803,65 лева - мораторна лихва за периода от 19.07.2019 г. до 18.07.2022 г., удостоверено в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело №38880/2022 г. по описа на СРС; като иска за мораторна лихва за периода 19.07.2022-19.07.2022 г. и над уважения размер от 803,65 лева до пълния предявен размер от 804,31 лева – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА З.к. „Б.И.““ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на „З.а.д. „А.““ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 551,50 лева – съдебни разноски по компенсация по ч.гр. дело №38880/2022 г. и гр. дело №66743/2022 г., и двете по описа на СРС.

Пресъдените парични вземания в полза на „З.а.д. А.“ АД може да бъдат платени по банкова сметка с IBAN: ***** BIC: *****, Ц. к. б. АД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____